

Forfatter: Heiberg, P. A.

Titel: Udrag fra Rigsdalers-Sedlens Hændelser

Citation: Heiberg, P. A.: "Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter", i Heiberg, P. A.: *Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter*, udg. af Otto Borchsenius ; Fr. Winkel Horn , 1884, s. 15. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibergpa01val-shoot-idm140167182567648/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter

samme Øjeblik igjennem alle Musikantforens Venner; ifølge saapper hun ved Sengen, hvor Manden endnu saa, hans Buxer, hvis Kommer hun sillerlig i Forvejen havde gennemløgt uden at finde noget deri, og uden at bryde sig om, at Manden i Sengen streg af fuld Hals: „Kone! hvor skal jeg hen, naar jeg ingen Buxer har?“ løb hun ud af Døren og raabte, ibet hun gik: „Lad Bilen sørge, og knap Koffeleren tæt til om dig, naar du gear ud, at du ikke skal forkæle dig, min lille Mond!“ og saa af Sted til Koffeleren.

Koffeleren var en Mand, som Naturen syntes at have bestemt til Fjoged eller Sorenskriver i Norge. Skabnen havde ikke været ham gunstig, og derfor maatte han tage til Takke med at udhæfte Madame Fortuna i Kjøbenhavn i Steden for Jomfru Julitta i Norge. Min Principalsinde blev snart færdig med sit Kjøbmandskab, thi for rede Penge kunde den laveste med den højeste hyde og befale over ham, og ved denne Lejlighed kom jeg i Koffelerens Hænder, hvorimod min forrige Gjere fik bestemt Skilling til Kaffe og den forsvundne Lou Papir med de tre uafskjære Numre, der dog, som jeg siden erfarede, bleve Murmesters-Madamen utro.

Ifte saa høflig gik Sagerne for Musikantforens Kone. Koffelerens Mennefskærlighed og hendes Trang kom her i stærk Kollision sammen. Efter at have vendt Buxerne paa alle Kanter og beftiget dem overalt, forklæbde han hende, at han ingenlunde kunde laane hende mere, end hvad hun selv vidste Sæddanen havde indført at laane paa et Par brugte Mandcheilers Buxer, nemlig tre Mark, og for dem maatte hun tage en Lotterisæddel. Buxerne maatte indløses Dagen efter Poitens Ankomst i det seneste, imod en billig Rente, thi han maatte selv laane Penge og betale Renter derfor, naar Kollektionen var sluttet, saa at hvad han gjorde, var blot for at tjene hende. I Mangel af, at de ikke bleve indløste, maatte han nødes til at sælge dem og for det manglende forbeholde sig Regres til hendes Person; thi Musikantforen var ret taalelig imod. Konditionerne bleve antagne, hun fik sin Venindes tre

lyttelige Numre og gik glad bort. Af det foregaaende vil man let kunne se, at Skabnen var hende lige saa ugunstig som Murmesters Kone. Buxerne bleve ikke indløste, og da det er en bekendt Sag, at Lotteri- og Spillestyngen er næsten uløselig, saa kan man let slutte, at hun vil sørge for, at Manden bestandig bliver buxelos, i det mindste saa længe Koffeleren vil holde.

Gjer hende raadte en Pige ind i Stuen med en Dylt under Armen. „Sr. Koffektor!“ sagde hun, „jeg skalde have en Sæddel, som sædvanlig, men Penge har jeg ikke. De maa tage imod Pant, saa længe til Træfningen er forbi.“ — „Hvad har I da?“ spurgte Koffeleren. — „Se her to dejlige Damaskes-Servietter og en Mandchetskjorte.“ — „Men mit Barn! her naar jo Jeres Herstabs Navn paa, jeg kjenner det; tror I, at jeg vil være Jer behjælpelig i at bestjale Jeres Husbønde?“ — „Beware os Gud!“ sagde Pigen, „jeg er alt for ærlig dertil, og De alt for brav en Mand til at være Svæler. Jeg stjæler jo ikke Tojet fra Herstabet, fordi jeg sætter det i Pant her i nogle saa Dage! Jeg laaner det jo kun! Naar Lotteriet er trukket, saa løser jeg det ind igjen, og i den korte Tid kan det ikke savnes.“ — „Men hvor vil I saa Penge fra til at løse det ind igjen? Det er jo ikke sagt, at I vinder?“ — „Jo, ser De, Sr. Koffektor, De véd nu selv, at jeg saa længe har spillet paa fire Tal, at det er umuligt andet, end at de nu maa komme ud; i det mindste maa det første og sidste komme, og saa har jeg jo en Umbe. Al; jeg faar den, derpaa er jeg ganske vis, og naar det sker, saa er jo Sagen forbi, og De kan være vis paa en god Tuijot.“ — „Vel, min Pige! Naar saa er, saa kan jeg med god Samvittighed lade Jer saa en Sæddel og tage mod Pantet for de fire Mark, thi mere er det sandelig ikke heller værd, naar Renterne kommer tid, men husk paa at løse det Dagen efter Poitens Ankomst, ellers — forhaar I mig?“ — „Det skal ingen Rod have,“ svarede Pigen; „at jeg vinder, det er jeg vis paa, men om endogaa alting skulde gikve, saa kan en rodt Pige, som jeg, i det menneskefærdige